

[Skjerbæk.]

„For saa vidt angaar Love, hvor Spørgsmaalet om Dagbøders Anvendelse er af mindre væsentlig Betydning, kan der dog efter forudgaaende Forhandling mellem Justitsministeren og vedkommende Fagminister ved kongelig Anordning træffes saadan Bestemmelse.“

Jeg kan ikke finde noget rigtig rationelt Kriterium for Afgørelsen af, hvornaar Spørgsmaalet om Anvendelse af Dagbøder er af mere eller af mindre væsentlig Betydning, og jeg kan ikke anse det for rigtig at tage et saadant Skridt som at indføre Dagbødssystemet, uden at det sker ved Lov. Jeg minder endvidere om, at ogsaa Rigsadvokaten, inden Forslaget blev forelagt, har udtalt sig imod Systemet, idet han mener, at det virker for stift. Jeg skal endnu tilføje, at vi naturligvis ikke fra vor Side paa nogen Maade ønsker, at man skal forlade de Ord, vi har i Straffeloven om, at der skal tages rimeligt Hensyn til vedkommendes Betalingsevne, og hvis den højtærede Justitsminister skulde ønske at faa disse Ord ændret paa en saadan Maade, at det blev endnu mere tydeligt, at der skal tages betydeligt Hensyn dertil, saa vil vi sikkert kunne deltage i Forhandlingen om dette.

Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister angaaende det Forslag, der tilsigter at ændre § 77. Det er den Bestemmelse, der siger, at opløses en Forening i Henhold til Dom, vil Foreningens Formue være at inddrage til Fordel for Statskassen. Jeg føler mig ikke overbevist om, at man skal have en saadan absolut Regel. Men dette er ikke noget stort Spørgsmaal for mig, og maaske den højtærede Minister kan give Grunde for, at der bør være en saadan absolut Regel.

Jeg gaar derefter over til nogle af de øvrige Bestemmelser og skal først nævne Ændringen til § 100. Man har der givet to forskellige Straffebestemmelser, først en for det Forhold, at man ved offentlige Udtalelser tilskynder til eller fremkalder øjensynlig Fare for fjendtlige Forholdsregler mod den danske Stat; der er Straffen naturligvis streng, nemlig Hæfte eller Fængsel indtil 3 Aar. Dernæst er der et nyt 2det Stykke, hvorefter man straffer den, der ved offentlige Udtalelser tilskynder til eller fremkalder øjensynlig Fare for fremmed Magts Indblanding i den danske Stats Anliggender, og her vil man nøjes med Bøde og som Maksimum Hæfte

eller Fængsel indtil 1 Aar. Jeg synes egentlig, at det sidste Forhold er for mildt bedømt, og jeg tror, man lige saa godt kunde have beholdt den Strafferamme, man har i den nuværende § 100, altsaa Hæfte eller Fængsel indtil 3 Aar.

De Bestemmelser, der er givet om Skærpelse af Strafansvaret i Tilfælde af, at man foretager noget, der fremmer en fremmed Stats Efterretningsvæsens Virksomhed, kan vi for vort Vedkommende give Tilslutning til.

De følgende Bestemmelser, om Forbrydelser mod offentlig Myndighed, er jo af noget forskellig Art, og de er ogsaa undergaaet forskellige Ændringer ved Behandlingen i Landstinget. Jeg vil her gerne hæfte mig et Øjeblik ved § 129. Ogsaa her vil jeg gerne for at undgaa Misforstaaelse sige som Indledning, at vi har ikke nogen Sympati for den, som uberettiget røber, hvad der er betroet ham fortroligt. Men Problemet er jo mere vidtrækkende end som saa. Der er nu foreslaaet en Bestemmelse om, at den, som uberettiget giver offentlig Meddelelse om Forhandlingerne inden for Kommissioner og Udvalg, der er nedsat af Regeringen, kan straffes, naar det enten af Regeringen eller af vedkommende Kommission eller Udvalg selv er fastsat og offentligt meddelt, at Forhandlingerne er hemmelige. Jeg indrømmer gerne, at der kan være visse Forhandlinger, som skal være hemmelige, og hvor ethvert Diskretionsbrud er strafværdigt. Men man kan jo ogsaa overdrive Hemmeligholdelsen. Man kan fra Regeringens Side eller fra et Flertals Side i det Udvalg, det drejer sig om, overdrive Betydningen af at holde en Sag hemmelig, og derved kan man i høj Grad vanskeliggøre det for dem, som har en anden Mening, at faa den fornødne Meningsudveksling i Gang. Det vil naturligvis altid være saaledes med saadanne Bestemmelser, at det særlig er Oppositionen, der føler sig generet deraf, men jeg vilde dog tro, at i den Tid, da Socialdemokraterne var i Opposition, vilde de have været lige saa generet af en saadan Bestemmelse, som vi nu føler os. Med andre Ord, jeg mener, det bør klares, om man uden videre kan lade et Udvalgs Flertal, det være saa lille, som et Flertal nu kan være, bestemme, at Forhandlingerne i dette Udvalg skal være hemmelige, om man ikke skulde sige, at der skulde en vis kvalificeret Majoritet eller Enstemmighed til, hvad man nu vil — det sidste kan man